

HỒI 49

ÂM MƯU THÂM ĐỘC

Trầm Lãng lắng tai nghe, biết ngay những kẻ tới đây không phải chỉ đôi ba người, họ cười nói rầm rộ, mà còn có cả tiếng ngựa nữa

Hùng Miêu Nhi xoa xoa nắm tay:

- Phục nghe, phục lẫn... Trầm Lãng quả đúng là... Trầm Lãng!

Thế nhưng Trầm Lãng lại trầm ngâm:

- Thật không ngờ... không ngờ họ lại đến...

Hùng Miêu Nhi trở mắt:

- Thì anh đã nghĩ thế, nhưng sao bây giờ lại nói thế?

Trầm Lãng nói:

- Tôi định họ sẽ đến nhưng không nghĩ rằng họ sẽ đến sớm như thế!

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Tại sao thế?

Trầm Lãng nói:

- Cuộc hội cái bang chưa giải tán, quần hào tất sẽ đi qua con đường này, họ đáng lý phải chờ cuộc hội tan hẳn, cho dù cần đến trước thì cũng không ồn ào như thế..

Hùng Miêu Nhi cười:

- Họ ỷ đông nên không sợ chứ gì, phải thế không Phạm huynh?

Phạm Phần Dương ngân ngữ:

- à... à....

Chưa kịp nói gì thì đám đó đã tới, họ gồm có năm người hai ngựa, họ cười nói ồn ào trong khi mắc ngựa vào xe.

Có một gã vừa cười vừa nói:

- Chủ nhân quả nhiên là kỳ tài, chỉ nhắm mắt tính sơ sơ là trúng ngay phong phúc!

- Bình thư người xưa đã nói "óc trung quyết sách thắng ư thiên lý ngoại" mà! Chủ nhân của mình còn hơn kẻ viết ra binh pháp xưa nữa đó!

Người thứ ba cười:

- Hơn hẳn rồi còn gì. Danh tướng ngày xưa muốn định mưu kế còn phải vò đầu bứt tóc, còn chủ nhân vừa giỡn cợt với người đẹp trong phòng, vừa tìm cách đối phó với bên ngoài không sai chạy một ly thì không hơn hẳn còn gì nữa chứ!

Đám người này xem chừng cao hứng lắm, họ vừa thắng ngựa vào xe vừa cười nói om sòm, họ không có vẻ gì gọi là đề phòng cả.

Hùng Miêu Nhi thúc:

- Đuổi theo!

Trầm Lãng lắc đầu:

- Không, đừng theo!

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Đã nén lòng canh chừng một cách khổ nhọc như thế này rồi sao lại bỏ không theo? Như vậy là nghĩa làm sao?

Trầm Lãng nói:

- Bỏ thì không bỏ đâu, nhưng chỉ cần một mình Phạm huynh theo thôi!

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Thế còn tôi và anh?

Trầm Lãng đáp:

- Chúng mình mau trở lại chỗ Cái Bang, tôi nghi ở đó đã có biến!

Và quay sang Phạm Phần Dương, Trầm Lãng nghiêm giọng:

- Phạm huynh hãy bám theo xe này, phải hết sức thận trọng, điều tốt hơn hết là sau khi biết rõ hang ổ chúng rồi nên mau mau trở lại gặp nhau để bàn tính mới được.

Phạm Phần Dương gật đầu:

- Điều đó xin Trầm huynh cứ tin nơi tôi.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Tin là chắc rồi, nếu không thì hẳn đã bảo tôi đi... nhưng lại chỗ hội Cái Bang thì Vương Lâm Hoa đâu có thể làm gì được... tôi nghĩ đến đó là vô ích....

Trầm Lãng nói:

- Chính cái chỗ không ai ngờ như thế mới dễ dàng hành động, hờ mà kín mới gạt được người chứ!

Hùng Miêu Nhi cứ lắc đầu:

- Tôi nghĩ rằng chỗ quân hào tụ hội như thế, gan trời đi nữa Vương Lâm Hoa cũng không dám vọng động...

Nói thì nói thế, nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn cứ đứng lên...

o0o

Còn cách một khoảng nữa mới đến chỗ hội Cái bang, Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi đã nghe mùi rượu thơm nồng nực...

Giữa mùa đông giá, trời lại vào đêm, hương rượu có một sức hấp dẫn lạ lùng... Bàn tay của Hùng Miêu Nhi tự động sờ vào chiếc bầu đeo nơi mình, nhưng hấn chỉ đụng vào rồi co tay lại mỉm cười:

- Môn đệ Cái Bang bình nhật rất tiện tặn, không ngờ có khách cũng dám xài dũ hé!

Trầm Lãng cũng cười:

- Con sâu rượu trong bụng đã cọ quậy rồi à?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Cọ quậy gì nôi, đói chết cả rồi!

Trầm Lãng nói:

- Rượu của Cái Bang có lẽ mình không nên uống!

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Trầm Lãng thở ra không nói...

Hai người im lặng đi tới, ánh sáng từ trong rạp rọi ra rục rờ...

Cái rạp tre sơ sài thô kệch, bây giờ lại rạng rỡ trang nghiêm, bóng người ngồi vầy vầy sắp thẳng chật rạp nhưng lại im phăng phắc...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Thấy không, biến cố gì đâu? Họ yên lặng nhậ nhệ kia mà!

Trầm Lãng gặng lại:

- Có phải thật thế không?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nếu có gì xảy ra thì họ đâu có ngồi yên....

Chỉ nói được đến đó hấn vụt nín luôn...

Tình hình trước mắt chợt có vẻ kỳ cục...

Phàm như nhậu nhẹt thì đâu có im lặng như thế? Một sự im lặng đến cảm nghe lạnh lạnh, sự im lặng bất bình thường...

Hùng Miêu Nhi không dẫn được bước nhanh tới trước...

Ngót ngàn người trong rạp y như những hình nhân...

Đến sát bên mới thấy một cảnh tượng kinh hoàng: Lốp thì ngồi dựa, lốp thì đã ngã nghiêng, bọt mép sùi ra nhầy nhụa...

Bầu rượu, ly rượu, chén bát trên bàn nghinh ngang lỏng chỏng...

Tất cả đã say vùi.

Hùng Miêu Nhi sững sốt đưa tay đỡ lấy một người ngồi gần nhất để soát qua kinh mạch và hót hải kê lên:

- Trúng độc!

Trầm Lãng thở ra:

- Tôi đã nghi mà quả nhiên là có thật, chúng bỏ độc dược vào rượu!

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Bao nhiêu người đã từng xông xáo giang hồ, kinh nghiệm đầy người, thế mà sao lại bị phục độc quá dễ dàng?

Trầm Lãng nói:

- Trong giữa lúc vui mừng như hội nầy thì ai lại nghi ngờ, vả lại đây là tiệc của Cái Bang, ai lại cần kiểm soát rượu làm chi!

Hùng Miêu Nhi gật gù:

- Phải rồi, nếu là tôi, tôi cũng phải trúng độc luôn!

Dưới ánh sáng lập loè của nhiều ngọn đuốc chao chao trong gió, từng bộ mặt nhăn nhó trông đến rợn người...

Hùng Miêu Nhi nhìn quanh và vụt kêu lên:

- Xem kìa, sao áo họ bị giạt tung khuy nút như thế cà?

Trầm Lãng đi lại từng người xem xét, túi người nào người nấy trống trơn, không có ai còn sót một vật gì...

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng:

- Giết người cướp của, quả thật vô lương!

Trầm Lãng thở ra:

- Aồn thịt không chừa xương, đó là thói quen của Vương Lâm Hoa

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Anh xem kỹ coi họ cò còn cứu được không?

Trầm Lãng buồn buồn:

- Nếu có thuốc giải thật đúng thì cứu được, nhưng tôi với anh có thuốc gì đâu?

Đứng trước hàng ngàn xác chết, cho dù ai có gan dạ đến mấy cũng phải rợn lòng, thình lình cả hai vụt thấy trong đám xác ấy có đôi mắt rục lên...

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi cùng chạy ngay lại đó, đôi mắt người ấy trợn trừng như muốn lọt ra ngoài...

Hùng Miêu Nhi hốt hải kêu lên:

- Tiền Công Thái!

Họ Tiền không bị trúng độc, nhưng lại bị phong bế huyết đạo, gương mặt hần đỏ rần, những dấu rỗ ngời ngời thấy mà phát sợ...

Một sắc diện căm giận tột cùng, chứng tỏ hần đã chứng kiến thảm cảnh của đồng bọn mà không cứu được...

Hùng Miêu Nhi thở dài:

- Không hay uống rượu kẻ cũng là may...

Trầm Lãng làm thỉnh giải khai huyết đạo cho Tiền Công Thái...

Hần lóp ngóp bò dậy uồn tay uồn chân mệt mỏi...

Trầm Lãng hỏi:

- Có sao không?

Tiền Công Thái vòng tay:

- Đa tạ...

Cùng một lượt với tiếng ní, từ trong tay hần vụt tung ra một vùng ám khí lấp lánh như đám sao rơi bay thẳng vào người Trầm Lãng...

Là nhân vật nổi danh về sử dụng ám khí của Cái Bang, Tiền Công Thái chuyên sử dụng những đồng tiền nho nhỏ mỏng như lá lúa bén như dao cạo, luôn luôn giết người bằng cách vãi ra cả nắm nên ít ai thoát được...

Hùng Miêu Nhi hoảng hốt chưa kịp kêu lên thì Trầm Lãng đã bắn bổng lên không như một quả bóng bị dội tung dưới đất, bao nhiêu ám khí đều bay xốt dưới chân!

Lẹ như một con mèo, Hùng Miêu Nhi đã tới sát sau lưng Tiền Công Thái, và bằng một thế thân tốc bẻ quạt cánh tay hần ngược ra sau lưng...

Tay chân bị khoá, nhưng miệng Tiền Công Thái cứ chửi tươi:

- Trầm Lãng, ta tưởng ngươi là anh hùng hiệp nghĩa, không dè ngươi đã đầu độc hàng ngàn bằng hữu võ lâm... đã đầu độc lại còn cướp sạch tất cả tài vật, ngươi quả là khôn kiếp...

Hùng Miêu Nhi nổi nóng:

- Khôn kiếp! Người khôn kiếp hay là ai? Đã cứu không biết ơn lại còn âm mưu hãm hại...

Tiền Công Thái gầm lên:

- Trầm Lãng súc sinh, người cũng là một loại súc sinh, bọn người giết ta đi, ta không sợ đâu, giết đi để mà diệt khẩu!

Trầm Lãng cố dằn:

- Tiền Công Thái, ta hỏi người, tại sao chúng ta lại cần diệt khẩu chứ?

Tiền Công Thái nghiêng răng:

- Cái Bang chúng ta tưởng người là bạn, không dè người lại nỡ hạ độc thủ hại người cướp của...

Hùng Miêu Nhi trừng mắt:

- Chết bầm, ai bảo chúng ta hạ độc thủ? Ai bảo chúng ta cướp của?

Tiền Công Thái hằm hằm:

- Chính mắt ta thấy bọn người ra tay mà còn muốn chối nữa à?

Hùng Miêu Nhi giận quá vung tay tát vào mặt hắn...

Nhưng Trầm Lãng đã kịp thời chặn lại và dịu giọng:

- Tại sao các hạ không nghĩ rằng nếu chúng tôi hạ thủ thì còn tới đây làm gì nữa?

Tiền Công Thái cười gằn:

- Lạ gì chuyện đó, bọn người đến xem ai còn sống để "lợi đao" chứ để làm gì?

Hùng Miêu Nhi ngó Trầm Lãng ngẩn ngơ...

Thủ đoạn của Vương Lâm Hoa quả thật là tàn nhẫn!

Hắn đã làm chuyện ác, lại còn cải dạng hai người để giá hoạ vu oan...

Trong tình cảnh có miệng không lời này chỉ còn cách là giết Tiền Công Thái, không phải giết để diệt khẩu như chính mình đã gây tội ác mà giết để diệt... hàm oan.

Hai người đưa mắt nhìn nhau bối rối...

Tiền Công Thái rít lên:

- Ta đã nói hết rồi đó, giết đi!

Hùng Miêu Nhi gằn giọng:

- Người ngu quá, giết đi là phải!

Tiền Công Thái hất mặt:

- Giết đi!

Hùng Miêu Nhi đậm chân tức tối:

- Vương Lâm Hoa... Vương Lâm Hoa, thật là ác độc, thật là ác qui!...

Trầm Lãng thở ra:

- Hấn quả là một con người lợi hại!

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Bó tay!

Ngay lúc đó ba con ngựa phi nước đại chở tới ba gã đại hán, trên tay họ cầm ba chiếc bầu bằng đồng lấp lánh...

Hùng Miêu Nhi quát lớn:

- Ai?

Ba gã đại hán liếc hai người, một trong ba bước tới mỉm cười:

- Công tử chúng tôi biết ở đây có người ngộ độc, nên sai chúng tôi mang thuốc đến cứu.

Hùng Miêu Nhi quắc mắt:

- Công tử của các ngươi có phải Vương Lâm Hoa không?

Gã đại hán gật đầu:

- Phải!

Hùng Miêu Nhi quát lên:

- Aực tặc, hại người còn dám dẫn xác đến đây à?

Trầm Lãng khẽ kéo Hùng Miêu Nhi lại:

- Giờ phút này không thể làm thế được!

Hùng Miêu Nhi đảo mắt nhìn đám nười ngộ độc sắp lóp và nghiến răng nuốt giận, đúng như Trầm Lãng nói, hành hung bọn này thì quần hào không cứu được...

Trầm Lãng ngó gã đại hán và hỏi gần từng tiếng:

- Công tử của các người làm sao biết ở đây có người ngộ độc?

Gã đại hán mỉm cười:

- Công tử chúng tôi sợ ở đây có kẻ mặt người dạ thú, ám hại bằng hữu giang hồ, nên đã đặc biệt phái chúng tôi theo dõi!

Hùng Miêu Nhi giận quá thét lên:

- Khốn kiếp, người... người...

Gã đại hán vẫn điềm nhiên:

- Cứu người, giải độc là chuyện không thể chậm trễ, hai vị chẳng lẽ muốn kéo dài để họ chết hết cả ư?

Tiền Công Thái rít lên:

- Trầm Lãng, Hùng Miêu Nhi, tôi van các người, bao nhiêu tính mạng đây không phải là chuyện nhỏ, xin các người hãy dung tha cho họ...

Hùng Miêu Nhi tức muốn phát điên... số người này tính lại nhất định không làm sao giải thích cho hô nghe được sự gian trá này... nhất định họ sẽ hành hung...

Trầm Lãng nói với gã đại hán:

- Được rồi, các người hãy cứu tính họ đi!

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Vương Lâm Hoa dùng kế độc này chính làm muốn mượn miệng họ để rao bán vu oan cho chúng ta, thế thì chúng ta phải...

Trầm Lãng lắc đầu:

- Chúng ta phải đi thôi!

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Đi à?

Trầm Lãng cười buồn:

- Không đi để đến lúc mọi người tỉnh dậy thì phiền lắm, lúc đó có muốn đi sợ không còn kịp nữa!

Ba gã đại hán mỉm cười và đem thuốc trong bầu đổ vào miệng từng người...

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi thở dài bỏ đi ra...

Tiếng nguyên rủa của Tiền Công Thái cứ văng vẳng sau lưng như đưa tiễn...

Hùng Miêu Nhi buồn bã:

- Tôi và anh đi trong lúc này thì tiếng dữ sẽ đồn xa, tôi ức quá, tôi muốn giết đám đó...

Trầm Lãng thở ra:

- Giết ba gã đó, hoặc mình tự vận chết đi cũng không ích lợi gì cho ai cả, trái lại còn làm hại hàng ngàn nhân mạng, tiếng oan này vẫn có hy vọng tẩy rửa, chứ bao nhiêu sinh mạng đó thì làm sao?

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng:

- Vương Lâm Hoa quả là ác độc, hấn không nắm được Cái Bang, hấn lại dùng ác kế để họ thù mình... Thật là một âm mưu quá ác!

Trầm Lãng gật gù:

- Bất luận mưu kế độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn cỡ nào, cũng phải công nhận Vương Lâm Hoa là kẻ có nhiều tài, chưa chắc Khoái Lạc Vương đã hơn hấn!

Nói đến đây Trầm Lãng vụt nín thình và vành môi khẽ điếm nụ cười kín đáo.

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Thật là tức chết, hấn ác độc như thế mà lại không làm gì hấn được, tức hộc máu thế này mà anh còn cười được thì tôi không biết anh cười làm sao!

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tôi và anh chuyện nào cũng thua hấn một bậc, mà những nước thua của mình lại đều là những nước thua chí tử, anh nghĩ xem có dễ tức cười không?

Hùng Miêu Nhi cau có:

- Bây giờ phải tìm hấn chứ ở đây mà khen hấn sao? Đi tìm Phạm Phần Dương...

Trầm Lãng lắc đầu:

- Bây giờ thì không cần!

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Tại sao vậy? Để vượt đuôi sao?

Trầm Lãng cười:

- Đuôi của hấn vẫn còn ở đây này!

Hùng Miêu Nhi ngơ ngác...

Trầm Lãng vẫy tay:

- Theo tôi!

Trầm Lãng lao mình theo bóng tối, quanh một vòng trở lại chỗ ba con ngựa của ba gã đại hấn...

Hùng Miêu Nhi hỏi nhỏ:

- Đợi ba tên đó à?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Chúng còn lo giải độc lâu lắm, đợi chúng còn chậm hơn việc đi tìm Phạm Phần Dương, vả lại gặp mình rồi thì tất chúng sẽ đề phòng. Chúng không quay về chỗ Vương Lâm Hoa đâu!

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- VẬY thì cái đuôi của Vương Lâm Hoa đâu?

- Đây này!

Trầm Lãng vừa nói vừa vung tay, hai, ba viên đá bay ra... Một viên tiện ngang sợi dây cương đang cột, một viên bay nện ngay đít một con ngựa...

Nó nhảy dựng lên lao thẳng về phía trước...

Trầm Lãng gật nhỏ:

- Đuôi của Vương Lâm Hoa đây, đuổi theo!

Hùng Miêu Nhi lật đật bám sát theo Trầm Lãng mà trong bụng tấm tắc khen thâm.

Ngựa vốn rất nhớ đường, theo ngựa quả chính xác hơn theo người gấp bội.

Trời đang lạnh, Hùng Miêu Nhi vẫn banh ngực áo, gió đánh vào nghe phành phạch, nhưng hấn y như không biết lạnh là gì, ngựa càng phóng nhanh hai người càng bám sát...

Chuyện năm đầu Vương Lâm Hoa làm cho Hùng Miêu Nhi hứng chí, hấn nhúnchân một cái phóng mình rồi đứng trên lưng ngựa, con ngựa lồng lên hí mạnh. Hùng Miêu Nhi lăn tròn một vòng và buông xuống đuổi theo, miệng cười hăng hắc.

Trầm Lãng cũng bật cười, "con mèo hoang" đúng là một mẫu người ham hoạt động, thật xứng trong lứa tuổi thiếu niên.

Theo riết một lúc lâu, trước mặt thấy dạng xóm nhà...

Những nếp nhà tranh trắng tấp, chung quanh vườn lê quần trái, hương tỏa ngọt ngào...

Tiết đông thiên nhiên đúng là chính của màu lê, nhưng lê ngon xứ bắc. Bên cạnh vườn lê, một ngôi nhà le lói ánh đèn, chắc là ngôi nhà của kẻ giữ vườn...

Hùng Miêu Nhi nói nhỏ:

- Chắc xóm này quá!

Trầm Lãng gật đầu:

- Có lẽ!

Sải chân bước riết đến trước cửa gian nhà tranh sát vườn lê, con ngựa dừng lại cào chân hí vang lên...

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi nép vào bóng tối...

Từ trong nhà hai bóng đen chạy ra, thân pháp của họ khá nhanh nhẹn, chứng tỏ đó không phải là chuyên sống bằng nghề ruộng rẫy.

Vừa thấy ngựa, hai gã ấy như kinh ngạc, chúng kẻ tai nói nhỏ với nhau mấy câu, rồi một người đẩy cửa vô nhà, một người dắt ngựa ra sau...

Hùng Miêu nhi nói:

- Đúng là nơi đây rồi!

Trầm Lãng nói:

- Chờ tên dắt ngựa trở lại rồi chúng ta xông vô.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Không dò xét à?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đối với Vương Lâm Hoa thì phải hành động nhanh chóng, cho hấn trở tay không kịp mới được, khỏi cần phải dò xét.

Ngay lúc đó, tên dắt ngựa trở vô, hấn bước lại gõ cửa. Bên trong hé mở cho hấn lách mình vào...

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi phóng tới như tên bắn...

Trầm lãng chưa tới sát, cánh tay đã vươn ra điểm ngay vào "Ngọc Châm huyết" của tên dắt ngựa.

Hấn ngã quỵ xuống không kịp kêu một tiếng.

Hùng Miêu Nhi đá bật cánh cửa dang tay đập xuống...

Tên mở cửa hoảng hồn, đưa cả hai tay lên đỡ, chỉ nghe "rắc" một tiếng khô khan, hai cánh tay hấn đều gãy lọi...

Hùng Miêu Nhi và Trầm Lãng xông vô.

Trong nhà, ngoài hai tên bị hạ, còn năm tên đại hán vây quanh bàn uống rượu.

Vừa nghe tiếng động, bọn chúng hốt hoảng, kẻ rút đao người xách ghế xông ra...

Hùng Miêu Nhi tới trước gặp ngay một tên vung đao đánh tới, Hùng Miêu Nhi một tay nắm tay, một tay bợp ót, ấn mạnh nắm tay của hấn vào miệng hấn vánhắc bồng hấn lên quãng tới...

Tên xách ghế vừa nhôm dậy đã bị ngay thân hình tên kia bay tời, hai chiếc đầu vavào nhau đánh bốp một tiếng, cả hai ngã ra bất tỉnh...

Gã rút đao chưa kịp ra khỏi vỏ thì bỗng nghe khuỷu tay tê điếng, nơi yết hầu nhói lên và ngã xuống, hấn chết mà chưa biết kịp nhìn thấy kẻ giết mình là ai...

Trầm Lãng đoạt lấy thanh đao của gã ném về phía trước, một tiếng dội khô khan, thêm một thân người ngã xuống...

Còn một tên nữa vừanhác cây thương dựng nơi vách, nhưng tình thế đã làm cho hấn hoảng hồn, hấn quay đầu chạy và phóng ngược ra một thương...

Cây thươngvụt bị dính cứng, hấn chưa kịp buông ra thì đã bị ngay một cú đâm như trời giáng của Hùng Miêu Nhi, hấn quị xuốngnhư một tàu lá héo!

chỉ trong nháy mắt, bảy người bị hạ mà không kịp kêu lên một tiếng nào.

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Đã quá, đã quá!

Trong khi đó Trầm Lãng đã phóng tuốt vào trong.

Hùng Miêu Nhi lao theo thì Trầm Lãng đã ra tới nhà sau...

Hùng Miêu Nhi theo hút bên sau thì Trầm Lãng đã quay ra nói:

- Nhà sau không có ai cả!

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Thế cònVương Lâm Hoa đâu?

Trầm Lãng nói:

- Có thể còn có phòng bí mật, tìm xem!

Hai người lướt qua một vòng không thấy nơi nào có vẻ khả nghi, Hùng Miêu Nhi nói:

- Hay là hấn không có ở nơi đây?

Thoáng hơi suy nghĩ, Trầm Lãng vụt quay ra nhà bếp... Hùng Miêu Nhi bám sát theo sau...

Trầm Lãng nhìn sững nơi khuôn lòvà chớp mắt: - Đây rồi!

Hùng Miêu Nhi xôm tới: - Đâu? Đâu?

Và rồi hấn vụt kêu lên mừng rỡ: - Đúng rồi, nó đó!